

[Ministeren for kulturelle anliggender]

som har været inde på det samme spørgsmål, om, at man i Danmarks Radio i meget høj grad er opmærksom på nødvendigheden af, som hr. Bertel Haarder udtrykte det, at få fjernet knasterne, men jeg må også understrege, at der her er tale om forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter.

Til hr. Palle Simonsen vil jeg sige, at der i radiatorådet er truffet beslutning om at gennemføre rationalisering; man venter for øvrigt så snart som om en uge oplysninger fra et amerikansk konsulentfirma, der har foretaget en prøveundersøgelse, og som altså nu meget snart vil give til kende, om det pågældende firma er parat til at påtage sig den fulde rationaliseringsundersøgelse. At en sådan skal finde sted, er der ingen tvivl om.

Jeg synes, at fru Janne Normanns indlæg i meget høj grad bar præg af, at fru Janne Normann kender Danmarks Radios vilkår indefra, og der var deri meget kvalificerede vurderinger i forbindelse med de problemer, man arbejder med og søger en løsning på.

Til hr. Erhard Jakobsen vil jeg bare sige det ene, at det egentlig undrer mig, at hr. Erhard Jakobsen hoppede på hr. Poulsgaards limpind og gik i gang med at tage forskud på licensdebatten. Bevares, jeg er ikke i tvivl om, at det også var hr. Poulsgaards bedste ønske, og det blev altså dermed indfriet.

Til hr. Mølgaard vil jeg sige, at det, jeg har gjort i mit indlæg, ikke er at gå ind i en realitetsdrøftelse af forhold, som ligger under radiatorådet; tværtimod, jeg har afvist det. Det, jeg har gjort, er at argumentere imod en virkelighedsfordrejende fremstilling i en avisreportage af de faktiske forhold og en efter min opfattelse – og det har jeg dokumenteret – forkert fortolkning af en række statistiske beregninger.

Til slut vil jeg blot sige om det dagsordensforslag, som er blevet fremsat, og hvori man nævner muligheden af at lade Danmarks Radio overgå til finansiering over skatterne, at det jo er en tanke, som bestemt ikke er fremmed for mit parti, således som min forgænger, Niels Matthiasen, i sin radiopolitiske redegørelse her i tinget i april 1976 udtalte:

»Det følger af mit syn på radio og fjernsyn som en del af det kulturpolitisk bestemte tilbud, at det bør finansieres af borgere efter deres betalingsvne og ikke efter deres behov.«

Men senere i samme redegørelse gav Niels Matthiasen udtryk for, at den statsfinansielle situation ikke syntes at muliggøre en sådan omlægning i de kommende år.

En skattefinansiering har helt klart tiltalende sider også efter min mening, selv om man må være klar over, at den enkelte i så fald ikke længere har nogen valgfrihed, men at man skal betale for farvefjernsyn, selv om man måske kun bruger en radio. Statens økonomiske situation taler ikke netop nu for at lægge udgifterne til Danmarks Radio over på skatterne, men jeg har da noteret mig, at tanken har tilslutning hos fremskridtspartiet, den dag det kan blive realistisk at virkeliggøre et sådant forslag.

Det er helt klart også regeringens hensigt at nå derhen, men vi finder ikke, at tidspunktet netop nu er det rette til at virkeliggøre det. Jeg må i øvrigt ligesom fru Marianne Bentsen-Pedersen notere med nogen forbløffelse, at fremskridtspartiet nu både går ind for en nationalisering og for at indføre gratisprincippet i forbindelse med Danmarks Radio.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil gerne allerførst sige tak for de mange indlæg, der har været, hvoraf nogle virkelig har været saglige og kvalificerede. For en gangs skyld tog jeg fejl: det har virkelig optaget sindene, og vi blev ikke bare fejtet af bordet med, at vi spildte folketingets tid; man drøftede realistisk tingene.

Jeg synes også, der er grund til at takke for den store tilslutning fra desværre ikke et flertal, men mange ordførere, lige fra hr. Bertel Haarder og næsten hele vejen ned: hr. Palle Simonsen, kristeligt folkepartis repræsentant, hr. Steffensen, og centrum-demokraterne, der heller ikke var afvisende over for reklamer i fjernsyn. Der har virkelig været en markant opslutning bag de tanker, vi har. Vi er enige om, disse tanker ikke må forspildes i et partitaktisk spil; vi må prøve at få dem udbygget og komme videre hen ad vejen.

Jeg vil ikke gøre så forfærdelig mange kommentarer til de forskellige indlæg. Til kulturministeren og fru Marianne Bentsen-Pedersen vil jeg sige, at I har ikke fattet det mindste af det hele. Fru Marianne Bentsen-Pedersen undrede sig f.eks. over, at vi gik ind for reklame, fordi det ville give noget